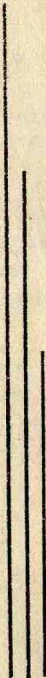

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ

ΕΤΟΣ Γ΄

—

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 3

ΕΚΔΟΣΗ "ΧΑΡΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ,,

ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἔτησία Δρχ. 30
Ἐξάμηνος > 15
Τρίμηνος > 9

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Ἔτησία Fr. Fr. 15
Ἐξάμηνος > 10
Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 3

ΜΗΝΙΑΙΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΚΑΙ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἐκδίδεται ἀπ' τὸ Διαπλασιακὸ Σύνταγμα

ἘΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ,
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Ἔτος Γ'. ΑΥΓ(Τ)ΟΣ 1934 Ἀρ. Φυλ. 3(27)

Διεύθυνσις

ΝΙΚΟΣ Π. ΠΑΝΟΣ
Μητροπολίτου Ἰωσήφ 10
Θεσσαλονίκη

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ "ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΛΑΟΥΤΟ."

Ἡ Προγκηπέσσα τῆς Βιτρίνας

Σὰν βασιλοπούλα ἀλήθεια
κι' ὅπως λέν στα παραμύθια
σέ χρυστάλλινο παλάτι
σιαματᾶ κάθε διαβάτη.

* *

Μεταξένια τὰ μαλλιά της
νεραϊδένια ἢ ὠμορφιά της
βουτηγμένη μεσ' τὰτλάζια
ἀκατάδεκτη, ὄλο νάζια.

* *

Πέρασε ἡ μικρὴ Τίτινα
κι' ἐκαρφώθη στὴ βιτρίνα
τὴν κυττᾶ, καὶ τὴν θαυμάζει
καὶ σιενάζει καὶ στενάζει...

Μέσ' τὰ τζάμια τῆς βιτρίνας
λιώνει ὁ πόθος τῆς Τίτινας
—Δίγες σπιθαμὲς νάπέχω
ἀπὸ σὲ καὶ νὰ μὴ σέχω!

* *

Τὶ παράπονο ξεχύνει
ἡ χλωμὴ φτωχούλα Ρήνη
καθὼς στήλωσε τὸ μάτι
στὸ χρυστάλλινο Παλάτι!

* *

Μόλο της τὸ κοῦο, τὴν πείνα,
λησμονιέται στὴ βιτρίνα,
κι' ὡς βουβὴ τηνε κυττᾶι
λὲς καὶ τὴν παρακαλαίει.

Ἄσυγκίνητη ἀπὸ μέσα
γελά πάντα ἡ προγκηπέσσα
μὲ τὰ λούσα της τὰτλάζια
καὶ τὰ μάτια τὰ γαλάζια

Ρίτα Ν. Μπούμη

Μαρίου Ντόναλ

Ἡ Δεσποινὶς Περιλλὴ

Μετὰφορικὸς Ψ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ φύλλο 1)

Ἡ αὐτὴ ἦταν εὐδύχωρη γεμάτη σκιά καὶ ἄμμο. Εἶχε κι' ἓνα μεγάλο ὑπόστεγο γιὰ νὰ παίζουν οἱ μαθήτρες ὅταν βρέχη.

Καθὼς πήγαινα ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ κήπου, σὰν νὰ μάντευε τὸ σχέδιό μου, νὰ ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία στὸ κατώφλι τῆς «αἰθούσης ἀναμονῆς.»

—Μικρὴ μου, μὴ πᾶς στὸν κήπο μείνε στὴν αὐλὴ.

Ὁ κήπος τοῦ Οἰκοτροφείου δὲν ἔμοιαζε μὲ τὸν δικό μας στὴ Κασκάτ.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἡ ἑξώπορτα πρὸς τὸ βᾶθος ἀνοίξε κι' εἶδα ἔξω-δὲν μὲ γελοῦσαν τὰ μάτια μου-τὸν Τουνὰν Βερζέ καὶ τὸν Πούφ. Φοροῦσαν τὰ ρούχα τῆς δουλειᾶς-τους καὶ κουβαλοῦσαν τὰ ἔργαλεία τους—γιατί κι' ὁ Πούφ εἶχε τὰ μικρά του ἔργαλεία. Μ' ἤρθε νὰ φωνάξω ἀλλὰ συγκρατήθηκα. Ἀφοῦ ἡ δις Ὀλυμπία ἐπεδοκίμαζε τὴν ἰδέα ποῦ εἶχε γιὰ μένα ἡ δις Αὐγὴ, θὰ ὑποψαζόταν καὶ ἀπομακρύνοντάς με, θὰ μὲ στεροῦσε ἀπ' τὴ χαρὰ μου νὰ βλέπω τὸν Πούφ.

Ἀντὶ λοιπὸν νὰ φωνάξω τὸν ἀγαπητό μου φίλο, τραβήχτηκα γρήγορα κι' ἔτρεξα νὰ καθίσω σ' ἓνα μπάγκο κάτω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο. Μάντευα χωρὶς κόπο πὼς ὁ Πούφ, ὅταν εἶχε διακοπές, βοηθοῦσε, ἀνάλογα μὲ τὶς δυνάμεις του, τὸν Τουνὰν ποῦ ἦταν κηπουρός.

Ἄκουσα νὰ λέη ὁ Τουνὰν πίσω ἀπ' τὸν τοῖχο.—«Σκάλισε πιὸ γρήγορα τὰ κρεμμύδια· ἐγὼ θὰ σκαλίξω τὶς πατάτες. Πρέπει νὰ τελειώσουμε πρὶν τὸ μεσημέρι». Αἰσθάνθηκα μεγάλη χαρὰ ποῦ καταλάβαινα πὼς βρίσκονταν τόσο κοντά μου. Ἦθελα νάβρω μέσο νὰ τοὺς πληροφοροῦσα τὴν ἀλλαγὴ τῆς ζωῆς μου, ὅταν αἴφνης ὁ πατέρας μου, ποῦ τάχε πιά κανονίσει ὅλα μὲ τὴν δεσποινί-
δα Ὀλυμπία, σηκώθηκε νὰ φύγη. Ἡ Δεσποινὶς Ὀλυμπία μὲ φώναξε. Βιάστηκα νὰ πάω. Ὁ πατέρας πήρε τὸ κεφάλι μου στὰ χέρια του καὶ μὲ φίλησε, ἐπαναλαμβάνοντας πολλὰ φορὲς. «Νᾶσαι φρόνιμη, θάρχομαι νὰ σὲ βλέπω».

Τοῦ κρατοῦσα λίγο κᾶκια, γιατί ὑποτάχθηκε στὴ δίδα Αὐγὴ, κι' εἶται δὲν τοῦ ἀνταπέδωσα τὰ φιλιὰ του μὲ τὴ στοργὴ ποῦ περιέμενε.

Ἐφυγε μ' ἀγωνία. Ἦταν στεναχωρημένος ἀλλὰ δὲν εὑρίσκει ἄλλο τρόπο γιὰ νὰ διευθετήσῃ τὰ πράγματα.

Ὅταν ἀνέβηκε στ' ἀμάξι ἡ δις Ὀλυμπία μὲ ὠδήγησε στὸ δωμάτιο ποῦ οἱ οἰκότροφες τακτοποιοῦσαν τὰ πράγματά τους.

—«Θὰ μείνης μόνη ὡς τὶς 30 Σεπτεμβρίου μοῦ εἶπε—ἦταν δύο τοῦ μηνός—Τότε θ' ἀρχίσῃς νὰ κάνῃς παρῆα μὲ τὶς ἄλλες οἰκότροφες. Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ σὲ βάζω νὰ ἐργάζεσαι ὅλη μέρα γιατί, καθὼς φαίνεται δὲν ξέρεις τίποτα. Θὰ βγαίνῃς τερίπατο μαζί μου. Δὲν ἀπήντησα. Δὲν εἶχα τίποτα νὰ πῶ.

—«Κατάπιες τὴ γλῶσσα σου; Στὸ προλέγω, μοῦτρα δὲν μ' ἀρέσουν.

—Δὲν κάνω μοῦτρα δις.

—Τόσο τὸ καλλίτερο...Γιὰ στάσου, νὰ ἡ ἑταξέρα σου τακτοποιήσῃ τα ὅλα «ἐντάξει».

Μ' ἔδειξε ποῦ κρεμᾶν τὰ ρούχα, τὸ πατάρι, καὶ τέλος μᾶφησε μόνη στὸ ἱματιοφυλάκιο.

Ἦταν δώδεκα οἱ οἰκότροφες καὶ κάθε μιὰ εἶχε τὴν ἑταξέρα τῆς ἀριθμημένη. Ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία διάλεξε γιὰ μένα μιὰ ὄχι πολὺ ψηλὰ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ φθάνω. Μοῦ εἶπε: «Ἐν τάξει». Δὲν εἶχα οὔτε τὴν παραμικρὴ ἰδέα τῆς συμμετρίας. Ἡ Ζαμέτ κανόνιζε ὅλα τὰ δικὰ

μου, δίπλωνε, τακτοποιοῦσε.

Τὸ σεντοῦκι μου ἦταν ἐκεῖ ὀρθάνοιχτο. Ὁ πατέρας μου τὸ εἶχε στείλει ἀπ' τὴν παραμονή.

Ἐβγαλα ὅλα τὰ πράγματά του ἓνα-ἓνα καὶ, μὲ τὴ σειρά ποῦ τᾶπαιρνα, τᾶβαζα ἀπ' εὐθείας στὴν ἑταξέρα.

Καί, ἐπειδὴ τὰ ἐλαφρότερα ἦταν ἀπάνω στὸ σεντοῦκι μου, βρέθηκαν στὴν ἑταξέρα κάτω-κάτω. Δὲν ἔσκασα διόλου γιατί ἀνακατεύτηκαν τὰ μανδύλια μὲ τὰ παπούτσια.

Κρέμασα τὰ δυὸ φουστάνια ποῦ εἶχα γιὰ ν' ἀλλάξω στὸ ἴδιο κρεμαστάρι. Αὐτὰ ἦταν ὅλες οἱ τουαλέττες μου.

Στὴν πραγματικότητα ἦταν τ' ἀποφόρια τῶν ἀδελφῶν μου. Τράβηξα τὸ σεντοῦκι μου ἄδειο καὶ τὸ κῆγα στὸ πατάρι.

Ἡ λέξη μόνο τοῦ παταριοῦ ἔκανε νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά μου. Νόμιζα πὼς θαῦρισκα τὸν λαβύρινθο καὶ τὸ ἀπερίγραπτο χάος τοῦ δικοῦ μας. Γελάστηκα. Τὸ πατάρι τῆς Δίδος Ὀλυμπίας ἦταν καθαρὸ σὰν τὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Οὔτε ξεχαρβαλωμένα ἐπιπλα, οὔτε παληὰ κίντρα μὲ τὰ ὁποῖα κουβέντιαζα. Τίποτα. Ἐκανα ἓνα μορφομοδὸ ἀπογοητεῦσεως. Ἐσπρωξά τὸ σεντοῦκι μου σὲ μιὰ γωνία καὶ ἐπέστρεψα στὸ ἱματιοφυλάκιο γιατί ἄκουσα τὴν Δίδα Ὀλυμπία ποῦ μὲ φώναξε: «Σουζάνα, Σουζάνα! Τὴν βροῖκα μπρὸς στὴν ἑταξέρα μου. Τὴν κύτταξε κι' ἔπειτα γύρισε καὶ κύτταξε καὶ μένα

Αὐτὸ τὸ λὲς «ἐν τάξει» μικρὴ μου; εἶπε. Δὲν εἶσαι δύσκολη. Εἶναι ἀλήθεια πὼς δὲν ἔβαλες ποτέ τὴν μύτη σου μέσα σὲ καρνατόμπα;

Συγκατένευσα.

—Καὶ δὲν θᾶστρωσες ποτέ σου τὸ κρεβάτι σου· καὶ δὲν θᾶβαψες ποτέ σου τὰ παπούτσια σου.

Πάλι συγκατένευσα.

—Ἐδῶ μικροῦλα μου, πρέπει νὰ δουλεύῃς μόνη σου. Πᾶν οἱ ὑπηρέτριες. Ἐδῶ μόνη σου θὰ βολέβεσαι.

καὶ συνέχισε:

—Κατέβασέ τα ὅλα καὶ ξανάρχισε. Ἦθελα νὰ μὲ δείξῃ τί ἔπρεπε νὰ

κάνω γιὰ νὰ τὰ βάλω ὅλα «ἐν τάξει» ἀλλὰ πρόσθεσε:

—Ἄκου καλά τι θὰ σοῦ πῶ γιατί, ἂν τᾶβρω πάλι φίρδην μίγδην θὰ τιμωρηθῆς.

Μάταιες οἱ ἀπειλὲς τῆς. Ἡ δις Ὀλυμπία δὲν ἔλεγε τίποτα παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε. Τὸ κατάλαβα μεσ' τὶς τέσσερες ἑβδομάδες ποῦ ἔμεινα μόνη μαζί της.

Ἦταν αὐστηρή, κάποτε ὑπερβολικά, ἀλλὰ νόμιζε ἔτσι πὼς ἐκτελεῖ τὸ καθήκον τῆς.

Δὲν ἦταν ὅμως ποτέ ἄδικη, καὶ προπαντὸς διόλου κακιὰ σὰν τὴ δίδα Αὐγὴ.

Οἱ μέρες διαδεχόταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη, ὅλες ὅμοιες. Κοιμώμουνα σ' ἓνα δωμάτιο πλάι ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς δίδος Ὀλυμπίας. Στὸ κοιτῶνα δὲν ἔμεινα ἀλλὰ τὶ καθαρὸς καὶ εὐχάριστος ἦταν!

Μὲ τὰ δώδεκα κρεββατάκια του, μὲ τὰ μεγάλα του παράθυρα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔμπαινε ἡ θαλπωρὴ τοῦ ἡλίου. Ὅλο τὸ σπίτι ἔλαμπε, γιατί, ὅταν ἡ ὑπηρέτρια τελείωνε τὸ καθημερινὸ τῆς καθάρισμα, ἡ δις ἔκανε ἐπιθεώρηση.

Ἐτρωγα μαζί μὲ τὴν Δίδα. Τὸ φαί μας ἦταν πολὺ λιτό, ἀλλ' ἡ τροφὴ ὑγιεινὴ. Ἐξ ἄλλου δὲν εἶχα καὶ μεγάλη ὄρεξη.

Τὰ μαθήματα ποῦ ἔπρεπε νὰ περᾶσιν ἐκτελέσαν ἀπ' ὅλα πιὸ πολὺ γιὰ νὰ κατατοπιστῶ στὸ καινούργιο περιβάλλον. Ὁ πόθος μου γιὰ τὴ μάθηση ἔκανε τὴν Δίδα νὰ ἐνδιαφέρεται. Κατάλαβα ὅτι, ἔτσι, τὴν ἔκανα νὰ μὲ συμπαθῆ λιγάκι.

Τὴν Κυριακὴ, ἔβλεπα τὸν Πούφ καὶ τὸν Βερζέ. Ἡ δις δὲν εἶχε λάβει ὀδηγίες σχετικὰ μ' αὐτοὺς καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ μ' ἀπαγορέψῃ νὰ τοὺς καλημερίζω. Φανταστήτε τὴν χαρὰ μου ἀλλὰ καὶ τὴν δική τους.

Ἐμαθα πὼς ἡ Ζαμέτ βροῖκε δουλειὰ σ' ἓνα εἰσοδηματία στ' Ὀλιβιέ καὶ πὼς θὰ πήγαινε, μὲ τὴν κυρία τῆς, γιὰ τέσσερες μῆνες στὸ Παρίσι. Δὲν θὰ ἐπέστρεφε παρὰ περὶ τὰ τέλη τοῦ Δεκεμβρίου, ἴσως καὶ τὸν Γενάρη.

Καθ' ἑβδομάδα ὁ πατέρας μου περνοῦσε ἀπ' τ' Ὀλιβιέ γιὰ νὰ πάη στὴν Κασκάτ. Μ' ἀγκάλιαζε ρωτοῦσε γιὰ τὴν καλὴ μου ὑγεία, γιὰ τὴν συμπεριφορὰ μου, μ' ἔδινε συμβουλὲς κ' ἔφευγε βιαστικὸς γιὰ νὰ μὴ ἔχη νὰ λέη ἡ Δίς Αὐγὴ, ὅτι ἀργεῖ ἐξ αἰτίας μου. Κι' ἐπειδὴ τὸ μάντευμα δὲν ἔμενα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις τοῦ πατέρα μου. Ἄλλ' οὔτεκαὶ αὐτὸς ἦταν ἱκανοποιημένος γιὰτὶ δὲν εὗρισκε νὰ εἶχα διορθωθῆ ὅπως ἤλπριζε. Ποτὲ δὲν ἀνέφερε τὸ ὄνομα τῆς Δίδος Αὐγῆς. Ποτὲ δὲν μ' ἔδωσε πληροφορίες γιὰ τὶς ἀδελφές μου.

Στὴν Δίδα Ὀλυμπία ἐμπιστευότανε τοὺς φόβους του, ὅτι δὲν θὰ διορθωνόμουν, ἀλλ' αὐτὴ τὸν παρηγοροῦσε.

— Ὑπομονή, κύριε, ὑπομονή! ἔλεγε. Ἡ Σουζάνα θὰ διδαχθῆ κατῆχησι τῶν Ἀγγέλων καὶ θὰ τῆς κάνει πολὺ καλὸ θὰ βελτιωθῆ ὁ χαρακτήρας τῆς.

Στις 30 Σεπτεμβρίου ἐπαναφέρουν στὰ κλουβιά τους τὰ ἐλεύθερα πουλιά, τὶς οἰκότροφες. Εὐθύμη, φασαρία, θόρυβος, πᾶνε, ἔλα, γέλια, ἀκόμη καὶ κλάματα, γιὰτὶ οἱ «νέες» εἶναι ἀπαρηγόρητες που ἀφίνουν τοὺς δικούς τους. Εἶναι κόρες μικροεμπόρων ποὺ δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ τὶς ἀναθρέψουν. οὔτε καὶ νὰ τὶς βάλουν στὰ ἀκριβὰ οἰκοτροφεία τῶν μεγαλοπόλεων.

Τότε, καὶ οἱ δύο ὑποδιευθύντριες ἡ Δίς Κλαρίς Μπουντέ καὶ ἡ Δίς Ἐμεράνς Ζεντὸ χωρίζαν πρὸς οἰκότροφες θὰ ἔπερνε καθεμιά.

Ἡ Δίς Κλαρίς ἦταν μετρίου ἀναστήματος, μὲ κανονικὰ χαρακτηριστικά. Ἄλλ' ἡ Δίς Ἐμεράνς ἔμοιαζε μὲ τοὺς ἁγίους τῶν εἰκονισμάτων. Ἦταν τόσο ὁμορφὴ μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά, τὰ μικροῦστικα ματάκια τῆς.

Σὰ νὰ ἐβγαίνε φωτιὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπό τῆς. Ἦταν ἡ ὁμορφιὰ προσωποποιημένη. Εἶχε καλὸν τρόπον, μὴ φωνὴ σωστὴ μουσικὴ. Τὴν ἀγαποῦσε κανεὶς μὸλις τὴν ἔβλεπε.

Τώρα ποὺ εἶμαι μεγάλη δικαιολογῶ τὰ αἰθρήματά μου καὶ καταλαβαίνω γιὰτὶ μᾶς τραβοῦσε ὅλες μας. Εἶχε ἔνα λεπτὸ πνεῦμα, καὶ τόσο ντελικάτα

καὶ συμπαθητικὰ αἰσθήματα ποὺ σὲ κατακτοῦσε.

Δὲν ἀγάπησα ποτὲ κανέναν περισσότερο ἀπὸ τὴν Δίδα Ἐμεράνς. Σ' αὐτὴν ὀφείλω τὸ πῶς δὲν ἔγινε ὁ πιὸ κακὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Ἡ καρδιά μου ἦταν παραμορφωμένη, γεμάτη ἐλαττώματα, σὰν κακοτοπιὰ γεμάτη χαμόκλαδα.

Ἡ Δίς Ἐμεράνς, σὰν ὑπομονετικὸς κηπουρὸς ξεροῖζωσε τ' ἀγκάθια καὶ τὰ κακὰ χορτάρια κ' ἔσπειρε τοὺς καλοὺς σπόρους ποὺ θὰ καρποφορήσουν ἐλπίζω.

Μ' ἔβαλαν στὴν τάξη τῆς Δίδος Ἐμεράνς, γιὰτὶ αὐτὴ εἶχε τὶς μικρότερες. Ἦμουν ἡ πιὸ μεγάλη καὶ πιὸ «ἀδαής», ἂν καὶ στὶς διακοπὲς ἔμαθα σχεδὸν νὰ διαβάζω ἐλεύθερα.

— Ἐὰν εἶσαι ἐπιμελὴς Σουζάνα, μ' εἶπε ἡ καλὴ μου κυρία, τὸν Ἰανουάριο θὰ σὲ προβιάσουμε στὴ τάξη τῆς Δίδος Κλαρίς.

Τῆς ὁμολόγησα πῶς δὲν θὰ τὸ κατώρθωνα.

Ἡ Δίς Κλαρίς μὲ ἐνέπνεε πολὺ φόβο. Οἱ μαθήτριάς τῆς γκρίνιαζαν γιὰ τὴν ἀδυστηρότητά τῆς καὶ τὶς πολλὰς τιμωρίες ποὺ τὶς ἔβαζε. Ἀπεφάσισα νὰ γίνω τεμπέλα γιὰ νὰ μὴ ἀποχωρισθῶ τὴν Δίδα Ἐμεράνς, ἀλλ' ὡς τόσο, πολὺ γρήγορα, ἔγινε ἡ καλύτερή τῆς μαθήτριά. Γιὰ ἕνα χαμόγελό τῆς, γιὰ τρεῖς λέξεις τῆς: «Πολὺ ὠραία Σουζάνα», γιὰ ἕνα χᾶδι τῆς, ἤμουν ἱκανὴ νὰ κάνω τὰ πάντα.

Οἱ ἔλεγχοί μου ἦταν ἐξαίρετοι. Ἦμουν τώρα πιὸ ἀξιοαγάπητη καὶ στὸν πατέρα μου. Φαινόταν εὐτυχής. Ἡ Ζαμὲτ μου εἶχε γυρίσει ἀπ' τὸ Παρίσι, ἀλλ' ἡ Δίς Αὐγὴ εἶχε ἀποφασίσει νὰ μὴ τὴν ξαναμιλήσω. Ἡ Δίς Ὀλυμπία συμμορφώθηκε μὲ τὶς διαταγὲς τῆς.

Τῆς ἀπαγορεύθηκε κατηγορηματικὰ νὰ μὴ στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς. Ὡς τόσο τίποτε δὲν μ' ἐμπόδισε νὰ βγῶ καὶ νὰ ριχθῶ στὸ λαϊμό τῆς. Ἡ τιμωρία μου μοῦ ἦταν γλυκιά. Δὲν ἤθελα νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου νὰ μὲ δώσῃ ἄδεια νὰ δῶ τὴν Ζαμὲτ—καὶ ποὺ

θὰ μὲ τὴν ἔδινε. Εὐχαριστήθηκα ποὺ ἔτσι καταφρόνεσα τῆς διαταγὲς τῆς Δίδος Αὐγῆς. Ἡ Δίς Ἐμεράνς πληροφοροῦσε τὴν Ζαμὲτ τὰ συμβαίνοντα, τὴν συνεβούλευσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τ' Ὀλιβιέ καὶ νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Ὀρλεάνη, δίδοντάς τῆς τὴν ὑπόσχεση—γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ—πῶς θὰ τῆς ἔστειλε νέα μου. Ἡ καὶ μὲν ἡ Ζαμὲτ ὑπάκουσε. Δὲν ἤθελε νὰ δημιουργήσῃ ζήτημα μετὰ τὸν πατέρα μου καὶ τῆς Δίδος ἰτὲ Μπουαβιλαίν.

Τὸ Πάσχα προβιάστηκα στὴν δεύτερη τάξη. Ἀνέκφορα ἦταν ἡ λύπη μου γι' αὐτὸ. Ὡς τόσο δὲν χωρίστηκε πέρα-πέρα ἀπὸ τὴ Δίδα Ἐμεράνς. Τὴν ἔβλεπα στὰ διαλείμματα.

Ἐξακολούθησε νὰ μὲ ἐνθαρρύνῃ νὰ γίνω καλὸ καὶ ἐντιμὸ κορίτσι. Τὸν Ἰούνη ὅμως ἀρρώστησε καὶ πῆγε σπίτι τῆς. Αὐτὸ ἦταν ἡ αἰτία ποὺ ἄλλαξα ζωή.

Κεφάλαιο IX

Ἀλλαγὴ

Ἡ θέλησή μου δὲν ἦταν καὶ τόσο μεγάλη ἡ εὐπειθεῖα ἄρχισε νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ ἀφ' ὅτου ἡ Δίς Ἐμεράνς δὲν ἦταν ἐδῶ γιὰ νὰ μ' ἐνθαρρύνῃ μὲ τὰ γλυκὰ τῆς λόγια.

Γὰ προτερήματα τῆς Δίδος Κλαρίς δὲν υποροῦσαν νὰ μ' ἐπηρεάσουν. Δὲν μποροῦσα νὰ τὴν ἀγαπήσω· ξανάγινε παρτίκουρη καὶ τεμπέλα καὶ ὄλο κ' ἔτρωγα τιμωρίες.

Οἱ νουθεσίαι τοῦ πατέρα μου πῆγαν χαμένες. Μιὰ μέρα πάλι παραστράτησα καὶ ἀρνήθηκα κάθε συνώμη. Μοῦ ἄξιζε μιὰ γερὴ τιμωρία. Μοῦ τὴν ἐπέβαλε ἡ Δίς Ὀλυμπία: Τὴν ἐρχομένη Πέμπτη θὰ ἤμουν «ἐπὶ περιορισμὸ», θὰ μὲ κρατοῦσαν στὸ πατάρι φυλακισμένη ἂντὶ νὰ συνοδεύσω τὶς οἰκότροφες στὸν περίπατο.

Ἦρθε ἡ Πέμπτη μ' ἔκλεισαν στὸ πατάρι μὲ τὰ βιβλία καὶ τὰ τετραδιά μου. Ἡ Δίς Κλαρίς καὶ ἡ ἄλλη ὑποδιευθύντρια, ποὺ ἀντικατέστησε τὴν Δίδα Ἐμεράνς, ἔφυγαν μὲ τὶς οἰκότροφες. Γιὰ λίγο ἄκουα τὸ πᾶνε, ἔλα τῆς Δίδος Ὀλυμπίας. Ἐπειτὰ κάθησε νὰ ἐργασθῆ. Ἦσυχία παντοῦ.

Εἶχα νὰ μάθω μερικὲς λέξεις ἀπ' ἔξω καὶ ν' ἀντιγράψω ἑκατὸ φορές: «Εἶμαι ἀγενής». Πολὺ γιὰ μένα, τὴν λίγο συνηθισμένη στὸ γράψιμο. Δὲν βιαζόμουν. Ἦξερα καλὰ πῶς ἡ τιμωρία εἶναι πράγμα σωστὸ καὶ δίκαιο, ἀλλὰ μᾶλλον σκεπτόμουν ὅτι δὲν θὰ μὲ ὀφελοῦσε. Στὴν ἀρχή, εἶπα νὰ παίξω τὸ κουτσάκι· ἀλλὰ βαρέθηκα ἀμέσως. Ἀπεφάσισα νὰ παίξω τοὺς ταξιδιωτές.

Τὰ σεντούκια θὰ ἦταν οἱ ἀποσκευές μου. Ἐνα τῆς Δίδος εἶχε μιὰ ἐτικέτα μὲ τὴ λέξη «Παρίσι».

Πᾶμε λοιπὸν στὸ Παρίσι. Γιὰ ἕνα παιδί, ποὺ δὲν εἶδε παρὰ τὸ καμπαναριὸ τῆς μητροπόλεως τῆς Ὀρλεάνης, τὸ Παρίσι φαινόταν κάτι τὸ φανταστικὸ.

Τὸ φανταζόμουν μὲ χρυσὰ σπῖτια, μὲ δρόμους ἀπὸ μάρμαρα, μὲ δένδρα ποὺ ἔβγαζαν νουγκάδες καὶ καραμέλες, μὲ διαβάτες ντυμένους ὅπως οἱ ἥρωες τῶν παραμυθιῶν. Ἐπαιζα ἔτσι μιὰ ὥρα ὅποτε ἕνα χελιδονάκι ποὺ μῆκε ἀπὸ ἕνα φεγγίτη, διέκοψε τὴν συνέλεια τοῦ ταξιδιοῦ μου. Ἐκοψα καὶ τοῦριξα λίγο ψωμάκι κ' αὐτὸ θαρραλέα ἤρθε τὸ ἄρπαξε κοντὰ ἀπ' τὰ πόδια μου καὶ ξαναπέταξε.

Ἐκανε μερικὲς βόλτες πετῶντας πολὺ χαμηλὰ κ' ὕστερα τῶσκασε.

Τότε σκέφθηκα τὶς συμμαθητρίες μου στὸ περιπατῶ τους καὶ τὴν Δίδα Ὀλυμπία στὴν ἐργασία.

Αἴφνης ἄκουσα νὰ μὲ φωνάζουν. Σήκωσα τὸ κεφάλι, γιὰτὶ μοῦ φάνηκε πῶς ἡ φωνὴ ἐρχόταν ἀπ' τὰ κεραμίδια. Ἀπὸ ἕνα χάλασμα τοῦ παταριοῦ πρόβαλε ὁ Πούφ γελῶντας:

—Θέλεις ν' σ' ἐλευθερώσω, Σουζάνα. Εἶν' εὐκόλο.

—Δὲν εἶναι κανένας;

—Μόνον μιὰ γρηοῦλα ποὺ δὲν ἀκούει. Ἦξερα πῶς ἦσαν φυλακῆ—τῶπε ἡ Δεσποινὶς στὸν δάσκαλό μου. Τ' ἄκουσα κ' ἤρθε νὰ σ' ἐλευθερώσω. Δὲν εἶσαι μεγάλη καὶ θὰ μπορέσης νὰ περάσης ἀπὸ τὸ χάλασμα. Θὰ κατεβοῦμε χωρὶς νὰ μᾶς πάσῃ χαμπάρι ἢ γρηοῦλα. Θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα.

(ἀκολουθεῖ)

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΠΝΟΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΗ

ΑΝΘΙΑ ΚΑΙ ΠΟΥΛΙΑ - ΑΦΡΟΙ ΚΑΙ ΦΥΓΙΑ

Είναι ο τίτλος μιᾶς καινούργιας συλλογῆς πού ἐξέδωσε τελευταία ὁ ποιητῆς Ἄπ. Μαρμέλης.

Γιὰ τὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ αὐτοῦ, πού ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξία του δὲν εἶναι γνωστό, τὸ «ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ» θὰ δημοσιεύσῃ μιὰ ἐκτενῆ μελέτη τοῦ συνεργάτου του κ. Κίμωνος Παλαιολόγου.

Τὸ ποιῆμα πού παραθέτουμε-παρμένο ἀπ' τὸ κεφάλαιο «Ἄνθια καὶ πουλιά» — εἶναι ἓνα ἀπ' τὰ καλύτερα πού ταιριάξουν στὸ περιοδικό μας.

ΚΟΤΤΑ ΚΑΙ ΠΑΠΙΑ

Μιὰ κόττα σέ αὐγὰ πάπιας κλωσοκά-
[σαν
καὶ ξέγνοιαστη, ὅλα τᾶβγαλε γερά,
χωρὶς φτερά, ἀπαλόχνουδα παπάκια,
σὰν βελουδένια κι' ὅλα μιὰ χαρά.

Λιγάνι τὰ παπιά σὰ μεγαλώσαν,
τραβοῦσε ἡ κόττα μπρὸς καὶ πίσω αὐτὰ
κι' οἱ χωριανοὶ γελοῦσαν, πού τὰ βλέπαν
ξωπίσω, νὰ τρέχουν κουνητά.

Τοῦ θεριστῆ, ζεστή μιὰ μέρα ἡ κόττα,
ἀργοβοσκώντας φτάνει στὸ γιालό,
μὰ κεῖ πού σκάλιζε, ἄξαφνα εἶδε κάτι,
πού σάλεψε τὸ λίγο της μυαλό!

Δυὸ δυὸ τ'ἀφορισμένα, τὰ παπάκια,
μὲ τὴν μπουνάτσα πέφτουν στὸ γιालό
κι' ὅλα μαζί χαρούμενα γλυστροῦνε
κι' ἀνάλαφρα τραβᾶνε στὸ κιλό.

Τὰ μάτια της γουρλώνει τρομαγμένη
κι' ὄντας νὰ φεύγουν τὰ εἶδε χαρωπά,
σέ ἀνείπωτο ἓνα κράξιμο ξεσπάζει.
Κανεὶς πιὸ τρυφερὰ δὲν τ' ἀγαπᾷ!

Στὴν ἄκρη τοῦ γιालοῦ, τώρα, ἀγριεμένη,
μιὰ τὰ κυττάζει, μιὰ βραχνολαλεῖ,
μιὰ τὰ φτερά σὰ λυσσασμένη ὀρθώνει
καὶ μιὰ τὸ κῦμα, λές, παρακαλεῖ!

Σὲ μιὰ ξεγερισμένη πέτρα ἀπάνω
χυμᾷ καὶ τὸ πετρόχνουδο τσιμπᾷ!

Τὸ ράμφος της ματώνει... μὰ ὅλο κράζει!
δὲν ξέρει ἡ θλιβερὴ νὰ κολυμπᾷ!

Καὶ τρέχει, ὀρθοφτερούγα καὶ πετιέται,
καὶ κράζει στ' ἀνοιχτὰ κι' ἀποζητᾷ
τὸ ποθητὸ κοπάδι, πού ὅλο φεύγει,
χωρὶς κᾶν πίσω νὰ κυττᾷ!

Στοῦ ἀκρογιαλιοῦ τὸ φρυδι, ἄκραγη τώ-
[ρα.

μὲ τὴ ματιὰ στὸ πέλαο καρφωτῆ,
ἡ παπιόμᾶνα ὀρθόφτερη προσμένει!...
ἀπέτρωτη Νιόβη φτερωτῆ!

Καί, νά! Μιὰ βάρκα ἀπ' τὸ καράβι δίπλα,
μολάρει καὶ τὰ φράζει τὴν πορεία
καὶ σὰ φοβισμένα, ὅλα ποδιζούν
κανονικά, μὲ πλώρη στὴ στεριά.

— Ἐχονται!.. Νάτα α α!.. Ὁλοῦθε ξεφω-
[νίζον
μὰ δὲ θαροῦν πανάκια, οὐδὲ κουπιά!..
τὰ κυματάκια μόνο ξεχωρίζουν,
πού ξαπολᾷ ἡ ἀρμάδα ἀπ' τὰ παπιά!

Σὲ λίγο, τὸ χωριό, μπρὸς στ' ἀκρογιάλι,
τὴν κόττα σεργιανὰ καὶ τὰ παπιά,
πού ὀλόχαρα ἀποτάξειδα, λουσμένα,
μὰ καὶ χαριτωμένα φτάξαν πιά!

Ἐνα ἓνα σὰν τρελλὴ τὰ φέρνει βόλτα
καὶ μαζωτά, ἡ φτωχὴ, μύριες φορὲς
κι' ἐκεῖνα ἀπ' τὰ φτερούγια τους τινά-
[ζουν
μύριες δροσοσταλίδες ἀρμυρές!

Μπρὸς, πάλι πέφτη ἡ κόττα, πίσω ἐ-
[κείνα
μὰ τώρα, ὅλο γυρνάει καὶ τὰ κυττᾷ
κι' οἱ χωριανοὶ γελᾶνε, πού τὰ βλέπουν
νὰ τρέχουν πίσωθὲ της κουνητά!

Ἄπ. Μαρμέλης

«ΜΑΚΕΔΟΝΟΠΟΥΛΟ»

ΜΗΝΙΑΙΟ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἐπεύθυνος: Βασίλειος Καλεῦρας

ΠΑΡΑΚΑΙΡΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΣΠΡΗ ΝΥΧΤΑ

Ὁ βορριάς πού λυσσοῦσε ὅλη τὴ
μέρα ἔχει πέσει. Μὰ ὅσο περνάει ἡ ὥ-
ρα τὸ κρύο γίνεται πιὸ τσουχτερό. Τὸ
βουνὸ δὲ χωρατεύει, οὔτε κι' ὁ φετει-
νὸς χειμῶνας. Κλεισμένος ὀλομόμαχος
στὴν κάμαρά μου προσπαθῶ νὰ διαβά-
σω. Ἡ θεριάστρα πλάει μου πυροκόκ-
κινη. Δὲν προσφτένω νὰ ρίχνω ξύλα.
Στὴ στιγμὴ χάνονται, σὰ νὰ πέφτουν
σὲ στόμα πεινασμένου θεριοῦ. Κι' ὅλα
γύρω παγωμένα. Ὁ, τι πιάσης σοῦ πα-
γώνει τὰ δάχτυλα. Ὁ, κι' ἡ λάμπα μοι-
ἀζεινὰ ρίχνει κρύομὲ τὸ νυσταγμένο φῶς
της... Ἡσυχία πού τὴ νοιώθης βαρεῖα,
ἀσήκωτη. Μόνο ἡ θεριάστρα ἀγκομα-
χάει πυροκόκινη. Ὁλο τὸ δωμάτιο εἶ-
ναι στὴ σιὰ πού στίς γωνιὲς γίνεται
πυκνὴ. Μιὰ γωνιὰ κοντὰ στὸ τραπέζι μὲ
τὴ λάμπα φωτεισμένη ἀδύνατα μόνο καὶ
μόνο, θ'ἀλεγε, γιὰ νὰ κάνει πιὸ σκοτει-
νὰ τὰ γύρω. Νειώθω πάγω στὴ ράχη
μου... Ἀφήνω τὸ βιβλίο. Δὲ λέγει τίπο-
τα ἀπόψε. Εἶναι κρύο κι' αὐτὸ σὰν ὁ-
λα ἄλλα... Ἀφουγκράζομαι τὴ σιωπὴ...

Χώθηκα κάτω ἀπ' τὴς κρέες κου-
βέρτες. Ἀπ' τὰ δυὸ πελώρια παράθυρα
ποῦ παντζούρια!-γλυστροῦνε στὸ δωμάτιο
παγωμένο τὸ μισόφωτο τῆς νύχτας σὲ
δυὸ κανονικὰ τετρίγωνα, πού διαγρά-
φονται καθαρὰ πάνω στὸ σανίδι τοῦ
πατώματος. Τὰ ἄλλα ἡσυχάζουν στὴ
σιὰ. Ἐκεῖ ἀπέναντι τὸ κρεμαστάρι μὲ
τὰ ροῦχα. Ἄν δὲν ἤμουν βέβαιος πὼς
εἶναι αὐτό! Πέρνει διαδοχικὰ παρᾶξένα
ἄγριες μορφές... Κλῶ τὰ μάτια, πού εἶ-
ναι ἀκόμα ἐρεθισμένα ἀπὸ τὸ καπνότης
θεριάστρας...

Θὰ κοιμήθηκα ἴσα μὲ δυὸ ὄρες,
ὄχι παραπάνω. Κι' ὅταν κοιμοῦμαι ἔχω
τὴ συναίσθηση τοῦ χρόνου. Μὰ τί τόσο
γογγύρα ξημέρωσε; Δὲν εἶναι περασμέ-
να τὰ μεσάνυχτα. Κι' ὅμως φέγγει σὰ
μέρα. Εἶναι ἀλήθεια ἔχει χυθεῖ ἓνα
φῶς ἀλλιότιχο, μὰ εἶναι φῶς.

Ἐνα φῶς ἄσπρο σὰ νᾶναι αἰθου-
στιάτικο μεσημέρι. Ἄμ' δὲ! Τὸ κρύο τὸ

νοιώθω νὰ περνᾷ τσουχτερὸ κάτω ἀπ'
τὴς κουβέρτες. Αἰσθάνομαι κρύο νὰ πε-
ριλούζει ὅλο μου τὸ κορμὶ καὶ τὰ μέλη
μου παγωμένα. Καὶ γύρω ἦς χιὰ. Κρύα
ἡσυχία ἀπλώνεται σ' ὅλο τὸ χωριό. Οὔ-
τε τὸ ἀδυνατώτερο ἀλίχτισμα σκυ-
λιοῦ ἀκούγεται... Κι' ὅλα ἄσπρα. Ἄσ-
πρη νύχτα μέσα κι' ἔξω...

Ἀνασηκόνουμαι πάνω στὸ κρεβ-
βάτι καὶ κυτᾶζω ἀπ' τὸ παράθυρο.
Τὰ βουνὰ σκεπασμένα ἀπὸ χιόνι. Τὰ
βουνὰ ὀλόασπρα. Κοιμισμένα τὰ βου-
νὰ κάτω ἀπ' τὰ ἀπαλὰ σεντόνι τοῦ χιονιᾶ
πού σβύνεται μέσ' τὸν ὀρίζοντα καὶ γί-
νεται ἓνα μὲ τὸν οὐρανό. Ἡ φύση σα-
βανομένη μ' ἄσπρα. Καὶ παντοῦ σιωπὴ.
Σιωπὴ πού τὴ νοιώθεις κρύα κι' αὐτῆ.

Βέδας

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΕΣ

Μποροῦμε νὰ πούμε πὼς ἐπιστήμη
εἶναι ἡ γνώσις τῆς ἀλήθειας. Σή-
μερα ἀκούμε πολλοὺς νὰ μιλοῦν γιὰ δι-
άφορες ἐπιστῆμες (τὴν Ἱατρικὴν, τὰ Μα-
ματικά κ.λ.π.). Κι' ἔτσι καθένας νομί-
ζει πὼς ὑπάρχουν πολλές Ἐπιστῆμες.
Λάθος. Ἡ Ἐπιστήμη εἶναι μιὰ, γιὰτι
καὶ τὸ ὑποκείμενόν της, ἡ γνώσις δηλ.
τῆς ἀλήθειας, εἶναι ἓνα. Ἦταν δύσ-
κολο ὅμως νὰ συλλάβῃ ὁ ἄνθρωπος ὁ-
λη μαζὺ τὴν ἔννοια τῆς Ἐπιστήμης,
πιὸ πολὺ σήμερα πού ὅλο καὶ γίνεται
πιὸ πολὺπλοκὴ. Γι' αὐτὸ τὴν χώρισε
σὲ δυὸ μεγάλους κλάδους: στίς **Θετικὲς**
Ἐπιστῆμες καὶ στίς **Θεωρητικὲς ἢ Ἡ-**
θικὲς. Θὰ ἐξετάσουμε καθε μιὰ χω-
ριστά.

Α'. Καὶ πρῶτα τὴς **Θετικὲς Ἐπι-**
στῆμες πού ἐρευνοῦν τὰ φαινόμενα
τῆς φύσεως. Αὐτὲς εἶναι:

1) **Οἱ Φυσικὲς Ἐπιστῆμες** πού ἀπὸ
τὴν μιὰ μεριὰ περιγράφουν τὰ διάφορα
φυσικὰ σώματα. (Ἡ Ζωολογία τὰ ζῶα,
ἡ Φυτολογία τὰ φυτὰ, ἡ Ὀρυκτολο-
γία τὰ ὄρυκτά, ἡ Ἀστρονομία τὰ ἄσ-
τρα κ.λ.π.), κι' ἀπὸ κἄλλο μέρος πραγμα-
τεύονται γιὰ τὰ φυσικὰ φαινόμενα. (Φυ-
σικὴ, Χημεία, Φαρμακευτικὴ).

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΓΕΝΙΑΣ

Ὁμιλεῖ ὁ κ. Α. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ, Γυμνασιάρχης

Ὁ γνωστός παιδαγωγὸς κ. Α. ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ, Διευθυντῆς τοῦ Β. Γυμνασίου Θεσσαλονίκης, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ἀναλυτικὰ στὰ τρία γνωστὰ ἐρωτήματα τῆς ἐρεύνης μας.

Εἴμαστε εὐτυχεῖς ποὺ δημοσιεύουμε τὴν συνεργασία του. Εἶναι γνωστὴ ἡ τόσο εὐεργητικὴ του δράση, ὥστε τὸ κύρος τῆς γνώμης του νὰναι μεγάλο.

1) **Τὰ παιδιά τῆς ἐποχῆς μας διαφέρουν ἀπὸ τὰ παιδιά τῶν ἄλλων γενεῶν;**

Συχνὰ ἀκοῦμε ἀπὸ τοὺς γεροντότερους τὸ παράπονο πὸς τὰ παιδιά σήμερα δὲν εἶναι ὅπως ἄλλοτε-γενικὰ πὸς ἐχάλασε ὁ κόσμος. Κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ ἀρχίζει ὁ καθένας τοὺς ν' ἀραδιάζῃ λογίων-λογίων καλωσύνης ποὺ εἶχε αὐτὸς ὅταν ἦταν παιδί, ὅτι δηλ. ἦτον καλὸς, φιλότιμος, ὑπάκοος, μελετηρὸς, πὸς ἤξαιρε τόσα καὶ τόσα, ἦταν τέλειος σο-

2) **Οἱ Μαθηματικὲς Ἐπιστῆμες** ποὺ ἐξετάζουν τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰ σχήματα (Ἀριθμητικὴ, Ἀλγεβρα, Γεωμετρία, Τριγωνομετρία.)

3) **Ἡ Ἰατρικὴ** ποὺ σκοπὸς τῆς εἶναι ἡ διατήρησις τῆς ὑγείας καὶ ἡ θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν. (Χειρουργικὴ, Παθολογία, Ὑγιεινὴ κ.λ.π.)

Β'. Ἐρχόμαστε τώρα σὲς **Θεωρητικὲς ἢ Ἡθικὲς Ἐπιστῆμες** ποὺ ἐξετάζουν τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα. Αὐτὲς εἶναι.

1) **Ἡ Φιλοσοφία** ποὺ τὴν θεωροῦν ὡς τὴν κατ' ἐξοχὴν Ἐπιστῆμη. Διαιρεῖται σὲ διαφόρους μικροτέρους κλάδους. Τὴν **Λογικὴν** ποὺ μᾶς μαθαίνει πὸς πρέπει νὰ σκεπτόμαστε. Τὴν **Ἡθικὴν** ποὺ διδάσκει ποιὲς πράξεις εἶναι καλὲς καὶ ποιὲς κακὲς. Τὴν **Ψυχολογία** ποὺ ἀσχολεῖται μὲ τὰ διάφορα αἰσθήματα καὶ συναίσθηματα. Ἀκόμη τὴν **Κοινωνιολογία**, τὴν **Μεταφυσικὴν**, τὴν **Γνωσιολογία**, τὴν **Καλλολογία** κ.λ.π.

φὸς ὡς μαθητῆς Γυμνασίου ἐνῶ σήμερα νὰ παιδιά δὲν ξέρουν τίποτε, δὲν... δὲν..., ἔχουν δηλ. ὅλα τὰ κακὰ τῆς μοίρας ποὺ τοὺς φορτῶνει ὁ κάθε... γεροντότερος.

Αὐτὸ ποὺ λέν οἱ γεροντότεροι, ἂν δεχθοῦμε πὸς βγαίνει μόνο ἀπὸ τὴν ψυχολογικὴ σύγκριση ποὺ γίνεται μὲ τὴν αὐτοπαρατήρηση καὶ τὴν παρατήρησιν τῶν ἄλλων, θὰ ἦταν ἀπόλυτα σωστὸ, ἂν δὲν ἦταν μονόπλευρο.

Γιατὶ σιδήθαι ὑπάρχει διαφορὰ ἀπὸ τὰ νῆα τοὺς ὡς τὰ παιδιά τοὺς. Καὶ νὰ κῶς:

Τὸ παιδί-σὰν ἄνθρωπος δημιουργημένος ἀπὸ τὴ φύση μὲ ὠρισμένο προορισμὸ—ἔχει βέβαια στὸ βῆθος τοῦ τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα ἐνὸς ζωικοῦ ὄντος. Κι' αὐτὰ εἶναι βέβαια βασικά

2) **Ἡ Θεολογία** ποὺ πραγματεύεται γιὰ τὴν σχέση τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν θεόν. Ὁ σπουδαιότερος κλάδος τῆς εἶναι ἡ **Δογματικὴ**.

3) **Ἡ Ἱστορία** ποὺ ἐρευνᾷ τὰ διάφορα γεγονότα ποὺ λαμβάνουν χώραν σὲ ὠρισμένο χρόνον καὶ σὲ ὠρισμένο τόπον.

4) **Οἱ Νομικὲς Ἐπιστῆμες** ποὺ ἐρρημεύον τοὺς διαφόρους νόμους ποὺ βάζει τὸ Κράτος γιὰ νὰ κανονισθοῦν οἱ σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μεταξύ τοὺς. Ὁ κλάδος τῶν Νομικῶν Ἐπιστημῶν, ποὺ πραγματεύεται γιὰ τὴν μορφή τοῦ πολιτεύματος καὶ τὴν ὀργάνωσιν τοῦ Κράτους ἀποτελεῖ τὴν **Πολιτικὴν Ἐπιστῆμην**.

5) Καὶ τέλος οἱ **Οἰκονομικὲς Ἐπιστῆμες** ποὺ ἐξετάζουν τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο βρῖσκουμε τὰ μέσα γιὰ νὰ ἰκανοποιήσουμε τὴν ἀνάγκην μας (Πολιτικὴ Οἰκονομία, Δημοσίαν Οἰκονομίαν, Στατιστικὴν κ.λ.π.) Ὁ **Ἐγκυκλοπαιδικὸς**

Ὅπως ἔξαφνα ὠρισμένη σωματικὴ κατασκευὴ καὶ ὠρισμένους ἐπίσης σωματικὰς καὶ πνευματικὰς λειτουργίας.

Ἄλλ' ἡ χαρακτηριστικὴ αὐτὴ γραμμὴ, μὲ τὴν ὁποία προικίζεται ἀπὸ τὴ φύση, εἶναι γενικὴ καὶ ἴδια ὅλα τὰ παιδιά, ἀπὸ τὰ πρωτόγονα ἴσα μὲ τὰ σημερινά. Μολονότι ἔχομε στὸ μεταξύ-παρὰ τὴν πολεμικὴν τοῦ Cuvier-τὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου-τὸν ἄνθρωπον δηλ. τοῦ Heidelberg, τοῦ Πιλνιάου, τοῦ Νεάντερταλ, τὸν Ροδεσιανόν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ σημερινὸς τύπος «Homo sapiens», ὅπως καὶ τῶν ἄλλων ζωτικῶν ὄντων.

Καὶ γι' αὐτὸ τόσο τελειοποιημένους θεωρεῖται σήμερα ὁ ἄνθρωπος σχετικὰ μὲ τὸν ἀρχικόν.

Κάθε ὅμως γενεὰ ἔχει τὰ δικά της ἱστορικὰ γεγονότα, τὴν ἰδικὴν τῆς συνθήκην, τὸν ἰδιαιτέρον βαθμὸν στὴν ἐξέλιξιν τοῦ πολιτισμοῦ. Κι' ὅλα αὐτὰ ἔχουν ἐπίδρασιν στὸ παιδί ποὺ τοῦ μεταδίδονται κληρονομικὰ.

Ἐὰν μάλιστα πάρωμε τὴν ἐρώτησιν ὅτι ἐνδιαφέρεται ὄχι γιὰ τὰ νήπια, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιά ἀπὸ ὀκτὼ χρονῶν ἄνω, ὅστερα, τότε βέβαια ἔχομε πρὸς τὰς μᾶς, ὄχι μόνον τὴ φυσικὴ κατασκευὴν, ἀλλὰ καὶ τὰ ἀταβιστικὰ προτερήματα καὶ ἀποτελέσματα ποὺ φέρνει ἡ ἐπίδρασις τοῦ περιβάλλοντος μέσα στὸ ὁποῖο ζῆ, κινεῖται, δρᾷ.

Ἡ οἰκογένεια, τὸ σχολεῖο, τὸ φιλικὸν τοῦ πρώτου περιβάλλοντος, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πρώτην τοῦ κοινωνία, βέβαια ἔχουν τὴν ἐξέλιξιν τοὺς καὶ φυσικὰ τὴν ἐπίδρασιν τοὺς στὸ παιδί.

Ὑστερα ἡ τεχνικὴ ἐξέλιξιν τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ τόσο, ξαίρομε, ἀπορροφᾷ τὸ παιδί, οἱ νέες κοινωνικὲς συνθήκες, οἱ πολιτικαὶ ἀνατροπὲς καὶ μεταβολὲς, οἱ νέες κοινωνιστικὲς θεωρίαι, ὁ τύπος, τὰ ἐλευθερώτερα βιβλία καὶ τόσα ἄλλα παρὰ συμβαίνοντα σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ τὰ παρακολουθεῖ-κι' ὄχι μόνον τοῦ κράτους ἢ τοῦ ἔθνους ποὺ ἀνήκει-τοῦ ἀλλάζουν τὴ νοοτροπία του, τὰ ἐνδιαφέροντά του.

Βάλτε μάλιστα τὸ μεταπολεμικὸν παιδί, ποὺ γεννήθημε ὕστερα ἀπὸ τέτοιες ταλαιπωρίες, ἀνησυχίας, περιπέτειαι, καὶ παρακολουθεῖ τόσα ραγδαῖα γεγονότα σὲ κάθε πλευρῶν τῆς ζωῆς.

Ἐπομένως τὰ παιδιά μας διαφέρουν βέβαια ἀπὸ τῶν ἄλλων γενεῶν. Οἱ συζητήσεις, τὰ παιχνίδια τοὺς, οἱ ἔναχο-λήσεις τοὺς εἶναι φανερὰ σημάδια γιὰ τὴν διαφορὰ τῆς σημερινῆς. Γι' αὐτὸ καὶ κάποια διαφορὰ ποὺ βλέπει κανεὶς καὶ στὰ ιδεώδη τοὺς σήμερα.

Μὰ ἡ διαφορὰ αὐτὴ δὲν εἶναι οὐδικὴ, ὀλοκληρωτικὴ, δὲν τὰ κάνει ἀγνωρίστα τὰ παιδιά ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ.

Κατὰ βῆθος τὰ παιδιά ἔχουν οὐσιώδη χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα ἀμετάβλητα. Ἡ χαριτωμένη νεανικὴ ζωηρότης, τὸ ἀνήσυχον πνεῦμα, ἡ δίψα γιὰ δράσιν, τὸ ὁμαδικὸ συναίσθημα, ὁ ἀλτρουισμὸς, ὁ εὐκόλος ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ γρήγορη ἀπογοήτευσιν, ἡ ἀδιαφορία καὶ ἀμερομηνησία, ἡ ξενιασιά-τέλος ἡ aurea juvenus - παραμένον πάντα στοιχεῖα σταθερά.

2) **Τι ἐνθουσιάζουν σήμερα τὰ παιδιά;** Φυσικὰ τὰ τεχνικὰ μέσα ποὺ ἔχει ἐφεύρει ὁ πολιτισμὸς εἶναι τὰ στενώτερα ἐνδιαφέροντα τῶν παιδιῶν. Γι' αὐτὸ ἐρευνοῦν, ἀνησχοῦν, ἐρωτοῦν γιὰ κάτι ποὺ σήμερα εἶναι σ' ἐφαρμογῇ, ὕστερα τὰ Sport πολὺν, τὰ βιβλία ἐπίσης καὶ μάλιστα ἐκεῖνα ποὺ τοὺς δίδουν τὴν εὐκαιρία νὰ κτίζουν μὲ τὴν φαντασία τοὺς, τὴν πολύφτερον, πύργους... Ἰσπανικούς-παιχνίδια γενικὰ καὶ πρὸ παντός... ἵπαιθρο.

3) **Τι ὕλη πρέπει νὰ δίδεται στὰ Παιδιά;** Θέμα ποὺ εἶναι σπουδαιότατον μέσον τῆς ἀγωγῆς καὶ θέλει ἐντελῶς ξεχωριστὴ ἐρευνα—ἐνδιαφέρει ἀκόμα καὶ τὰ σχολικὰ προγράμματα.

Γενικὰ ὅμως γιὰ ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς θάλεγε: Χρειαζόμεθα ὕλην πρὸ παντὸς ἀνθρωπιστικὴν: Αὐτὴ μὲ τὴν ὁποία τὸ παιδί θὰ διαμορφωθῇ ἄνθρωπος ποὺ νὰ βλέπῃ τὸν διπλανόν του, τὸν συνάνθρωπόν του, ὡς συνεργάτη, φίλον του, μὲ τὸν ὁποῖον μαζὶ θὰ κτίσῃ τὸ πανόριον οἰκοδόμημα τῆς ἡθικῆς ἀνθρω-

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΓΛΕΝΤΙ

Έτοιμαζε βιαστική τὸ φόρεμα, τὶς κάλτσες, τὰ παπούτσια κ' εἶχε στὸ πρόσωπο μιὰ ἔκφραση πολὺ χαρούμενη.

Τὰ κορίτσια τὴν τριγυροῦσαν. Λίγο μὲ ζήλεια, λίγο μὲ περιέργεια. Μυστικά τὴν καλοτύχιζαν. Τὸ καταλάβαινε καὶ ἱκανοποιούνταν. Περισσότερο κ' ἀπ' τὴν σκέψη τοῦ γλεντιοῦ ποῦ τὴν περίμενε.

—Κι' εἶν' ὁμορφὴ ἢ νύφη;

—Πολὺ κουκλίτσα.

—Θᾶχετε πολλοὺς καλεσμένους στὸ γάμο;

—Οὐχα! Ὁ ξάδελφός μου γνωρίζει τὴν οἰκουμένη ὅλη! Θὰ γίνῃ χορὸς πρωτάκουστος.

—Τὶ τουαλέττα ἄραγε θὰ φορέσῃ ἢ νύφη;

—Σατέν. Τὸ ξέρω.

—Ἀχ! τί τρέλλα!

—Καὶ τὸ βέλο, τοῦλι μεταξωτὸ δεκαπέντε πήχεις.

—Φανταστεῖτε οὐρά. Μεγαλεῖο.

—Ἄιντε βιάσου. Δὲν ἔχεις ὦρα. Ὅπου καὶ νᾶναι θᾶρτουν νὰ σὲ πάρουν.

—Γιὰ νὰ σὲ δῶ. Εἶσαι ἔκτακτη!

—Μπᾶ! Ἐγὼ βρίσκω τὸ φόρεμά της παλὺ σέμπλ γιὰ τέτοια ἐπισημότητα.

πότητος-πρῶτα στὸ πλαίσιο τοῦ ἔθνους μας. Ἔτσι γιὰ νὰ φθάσωμε σὲ κόσμω-ὄπως τὸν ὄνειρεύτηκε ὁ ποιητὴς-ὁμορφο, ἠθικὸ, ἀγγελικὰ πλασμένο.

Κατόπιν τέτια ὕλη ποῦ νὰ τοὺς κινῆ τὸ ἐνδιαφέρον τους, τὴν αὐτενέργεια, τὴν ὄρεξη καὶ μανία πρὸς τὴν ἐργασία, τὴν ἀλέχθεια πρὸς τὴν ἀργία, τὴν ἀνωτερότητα, τὴν εὐγένεια ψυχῆς-τὴν ἀφιλοχρηματία-καὶ καλὴ ἀντίληψη τῆς ζωῆς-τῆς χαρᾶς τῆς ζωῆς μὲ βίση τὴν εὐσυνειδητὴ ἐργασία καὶ τὴν πρόοδο.

Α. Φιλιππίδης
Γυμνασιάρχης

—Καλέ τί λές! Ἀπεναντίας εἶναι πολὺ σικ γιὰ δεσποινίδα τῆς ἡλικίας της.

—Θᾶχουν καὶ τζᾶζ ἔ;

—Μὰ φυσικά...

—Καὶ μπουφέ... πλούσιο.

—Καλὰ ποῦ σ' ἔδωσε ἄδεια ἢ διευθύντρια. Νᾶταν καμμιὰ ὅσο πρέπει αὐστηρή, ποῦ σ' ἄφηνε νὰ ξεμυτίσης.

—Χί! Χί! Νόστιμο θᾶταν ζηλιαρούλα μου. Πρῶτος ξάδελφος νὰ παντρεύεται στὴν ἴδια πόλη καὶ νὰ μὴν πῆ γαίνα στίς χαρὲς του! Θᾶρωγα τὰ σίδερα..

Καὶ ἡ τυχερὴ δὲν ἄργησε νὰ ἐτοιμαστῆ. Ἀφοῦ φόρεσε μ' ἐπιμέλεια τὸ φόρεμα, τὶς κάλτσες, τὰ παπούτσια, κτε νίστηκε ὠραία, πασάληψε τὰ μάγουλα μὲ λίγη ποῦδρα ποῦ μυστικά φυλάγεται γιὰ παρόμοιες περιστάσεις ἔγινε κουκλί.

Τὴν ξεπροβοδίσανε ὡς τὴν ἐξώπορτα ὅπου περίμενε ἡ ιδιόκτητη κούρσα στραφτερή, τῆς ὥρας. Πόσα ἀνεστενάγματα πῆρε πίσω της...

—Ὡς κ' οἱ μῦτες τῶν παπουτσιῶν της θαρροῦσες πῶς γελοῦσαν. Τέτοια χαρὰ εἶχε

—Μὰ σκεφθεῖτε. Δὲν ἦταν καὶ λίγο. Τὶ οὐρανοκατέβατο γεγονός μὲς τὴν μονοτονία τῆς ζωῆς μας!

Ρούλα Βαρέλλα

ΝΟΣΤΗΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

Ὁ κύριος ποῦ ποζάρει γιὰ τὶς γνώσεις του σὲ μιὰ κομψὴ κυρία:

—Οἱ Σοφοί, κυρία μου κάνουν τὰ ρητὰ καὶ οἱ ἀνόητοι τὰ ἔπα αλαμβάνουν. Καὶ ἡ κυρία μ' ὅλη της τὴν εὐγένεια:
—Κι' αὐτὸ ποιὸς σοφὸς τὸ εἶπε, σᾶς παρακαλῶ:

Ὁ Περιηγητὴς στὸ μικρὸ Νέγρο:
—Ποῖο εἶναι παιδί μου τὸ πιὸ παρᾶξενο πράγμα στὸν τόπο σας;

Κι' ὁ μικρός:

—Γιὰ τοὺς περιηγητὰς οἱ Νέγροι καὶ γιὰ τοὺς Νέγρους οἱ... Περιηγηταί!

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΩΣΕΙΣ ΨΥΧΕΣ!

Ὡσεὶς ψυχὲς πλυμυρισμένες ἀπ' τὴν ἄσωτη καὶ σπάταλη τῆς νιότης ὀρμή, ψυχὲς μεθυσμένες ἀπ' τὴν ἀγνή κ' ἅγια τῆς γνώσης λαχτάρα, πόσο σᾶς ἀγαπῶ!

Μακρὰ ἀπ' τὶς ταπητὲς καὶ τιποτένιες ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς εἶσατε κείνες ποῦ νοιώθετε τὴν ὑπερκόσμια τῆς μάθησης χαρὰ. Στὴ ζωὴ σας βάλατε γιὰ σκοπὸ τὴν τελειότη τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς, τοῦ ἐσωτερικοῦ δηλ. ἀνθρώπου, ποῦ κατορθώνεται μὲ τὴ θυσία, μὲ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὰ γράμματα, τὶς ἐπιστῆμες, τὶς τέχνες. Τὸ ἰδανικὸ σας αὐτὸ, ποῦ εἶναι τὸ πιὸ μακαριστὸ τοῦ κόσμου, σᾶς σπρώχνει σὲ κάθε σας διάβασμα, σὲ κάθε σας σκέψη. Βρίσκετε σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο σκοπὸ τῆς ὑπάρξεώς σας καὶ νοιώθετε καὶ κατακτᾶτε —ὁμορφὴ θεῖα κατάκτηση!—μ' αὐτὸ τὴ ζωὴ. Καὶ τί δὲν ὑποφέρετε καὶ τί δὲν κάνετε γιὰ νὰ τὸ πετύχετε! Ἀφήνετε κάποτε τὸν τόπο ποῦ γεννηθήκατε καὶ πρωτονοιώσατε ἀγάπη καὶ στοργή, τὸν τόπο ποῦ σᾶς χόρτασε στὰ παιδικαῖα χρόνια μὲ τοῦ ἡλιοῦ τήχαρὰ καὶ τοῦ ἀέρα τῆς εὐδωρῆς πνοῆς καὶ πάντε μακρὰ. Πάτε στοὺς μεγάλους τόπους... στοὺς τόπους ποῦ ἱκανοποιοῦν φιλόξενα τὴ φιλόμαθη σκέψη σας, τὴ φιλόδοξη φύση σας. Στιλῶνεστε ἐπίμονα στὰ βιβλία, προσπαθώντας ν' ἀντλήσετε ἀπ' τοὺς «εὐγλωττοὺς» αὐτοὺς ἄφρονους» τὸ γλυκίμολοπο τῆς σοφίας μέλι. Μὰ καὶ τί δὲν κάνετε, τί δὲν περνᾶτε πρόθυμα γιὰ νὰ φθάσετε στὸν ὄνειρομένο σκοπὸ;

Ἡ ἀναζήτησις κάθε ὑψηλοῦ, ἰδανικοῦ καὶ ὠραίου θερίζει τὰ σπλάχνα σας σὲ τρόπο ποῦ ποτε νὰ μὴν ἡσυχάζετε. Μὰ τί μ' αὐτὸ; νοιώθετε τὴν ἀτίμητη χαρὰ τοῦ δημιουργικοῦ πόνου.

Μισεῖτε τὴν ὕλη ποῦ κάνει τὴ καρδιά τοῦ καθένα σκληρὴ, τραχειά, μέταλλο σᾶν τὸ χρῆμα. Ἀναβετε τὸ πυρὸς τῆς

ἀλήθειας μὲς τὴ πνευματικὴ σκλαβιά, μὲς τὸ πνευματικὸ μαρασμὸ.

Αἰώνιοι Προμηθεῖς, ἔνδοξοι Πρωτοπόροι, Εὐαγγελιστὰι τῆς πιὸ ὑπέροχης λαχτάρας, φθάνετε στίς πιὸ λαμπρὲς κορφές τῆς ζωῆς, κινᾶτε τὸν θαυμασμὸ καθε ἄλλης εὐγενικῆς ψυχῆς.

Ἄγνές κ' ὁμορφὲς καρδιές—λεπτὰ λιγοστὰ λουλούδια—ὄσες πονέσανε γιὰ τὴ γνώση, ὄσες ὑποφέρατε γιὰ τὴ μάθησις, πόσο σᾶς ἀγαπῶ!

Τρέχετε, ἀγωνιζόσασθε γιὰ ν' ἀνέβαινε πάντα ψηλά...πάντα καὶ πιὸ ψηλά.

Ἄνθρωπος σημαίνει ἀγωνιστὴς καὶ κείνον μόνον θὰ λυτρώσομε ποῦ ἀδιάκοπα προσπαθεῖ, ψάλλει ὁ θεῖος Γκαίτε στὸ «Φάουστ.»

Ἄγνή

ΜΑΤΑΚΙΑ ΟΡΦΑΝΟΥ

Ἄγνὰ δακρυσμένα ματάκια
τ' ὀρφανοῦ ποῦ δὲν χάρηκε μάννα
—ἔξη χρόνια κυλήσαν μπροστὰ του—
βλέπουν ὄνειρα μικρὰ παλατάνια.

Βλέπουν στὰ οὐράνια, στὰ πλάτια.
Τοῦχε πῆ κάποτε ἡ μητέρα
—ἄχ! ποῦνε—πῶς ἐκεῖ στὰ οὐράνια
κατοικοῦν οἱ φτωχοὶ σὲ παλάτια.

Στὸν κάμπο κεῖ πέρα κυτᾶνε
τὰ λευκὰ προβατάνια ποῦ παίζουν,
βλέπουν γύρω τὸν μάταιο κόσμω,
σ' ἐν σίτι ἀντίκρου ξεχνᾶνε.

Παιδιὰ καθαρὰ καὶ ντυμένα
—ποῦ αὐτὸ ἔχει μόνω κουρέλια—
βλέπουν τὰ δυὸ μάτια ἐκεῖνα
μ' ἔκσταση, ἄγνὰ, δακρυσμένα.

Ἐνα ἄχ! ξάφνου βγαίν' ἀπ' τὰ στήθη
στεναγμὸς, τὰ ματάκια βουρκῶσαν
ἄθελά του ζητᾶ τὸ καυμένο
σ' ἕνα δάκρυ νὰ νοιώσῃ τὴ λήθη.

Ἄετιδεὺς

ΒΡΑΔΥΝΑ ΘΕΛΓΗΤΡΑ

Δέν είναι δυσάρεστο πράγμα ένα γλυκό ανοιξιάτικο βράδυ να κάθεται σε μια αναπαυτική σαίζ-λόγκ, μπροστά στο ανοικτό παράθυρο, νάχης τή θανμασία θέα τής κοιμώμενης φύσης κάτω απ' τ' αναρίθμητα τρεμάμενα καντύλια τ' ουρανού, στ' αυτιά σου να φτάνουν μακρνοί γλυκοί ήχοι κιθάρας, βιολιού, ή ατιμόσφαιρα νάσαι γεμάτη με χίλιων λογιών άρώματα και σὺ να παραδίνεσαι σε σκέψεις.

Τέσια είναι κι' ή σημερινή ανοιξιάτικη βραδυά. Ο θόρυβος τής πόλης έχει σβύση, μόνο πού και πού ταράζει τήν άπέραντη σιγαλιά, πού είναι γεμάτη μυστήριο, ή σφυρίχτρα ενός καραβιού πού φεύγει, με τήν άγνοια του μέλλοντος, τήν άνησυχία του άγνώστου.

Δίπλα ακούγεται ή μουσική του κινηματογράφου. Πόσο παράξενη είναι! Μου φέρνει μπρός στα μάτια μου διάφορα ένσταντανέ τής ερήμου κάτω από ένα ήλιο πού ρίχνει τις θερμότερες ακτίνες του πάνω στην άπέραντη άμμο που χώνονται ως μέσα βαθειά τα πέταλα τής γκαμήλας, πού μουνγκρίζει αδιάκοπα νερό δέν υπάρχει πουθενά και ή άθώα ψυχή δέν άντέχει. Τό καρβάνει τρέχει μ' ακρόατητη δύναμη σηκώνοντας σύννεφα από σκόνη' ούτε ένα πράσινο φύλλο, ούτε μια δροσερή πηγή, μόνο ήλιος πυρακτωμένος, ουρανός γαλάζιος και άμμος... άμμος...

Η μουσική αλλάζει. Τώρα ξεπροβάλλει μπρός τα μάτια μου μια άκρογιαλιά πού τ' άπαλά κυματάτα σπών το ένα μετά το άλλο στα μικρά βραχάκια της, κάνοντας ένα άπαλό κλικ-κλάκ. Άπλώνεται γύρω ήσυχία, τ' άστέρια τρεμοσβύνουν κι' ή φύση κοιμάται δίνοντας μια ξωτική, μια άγρια όμορφιά στ' άψυχα πλάσματά της.

Η μουσική τελειώνει. Ευπνώ. Τή ευχάριστο ξύπνημα! Είναι τόση ώραία ή θεά πού άπλώνεται μπροστά μου! Πίσω απ' τ' άντικρινό βουνό ξεπροβάλλει ό όλοστρόγγυλος φωτεινός δίσκος του

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΕΜΠΕΛΙΑΣ

Η Κυριακή πέρασε γρήγορα χωρίς να καταλάβω και ή Δευτέρα έφθασε.

Όχι! σκέφθηκα το πρωί όταν μισοκοιμισμένος άνοιξα νυσταλέα τα μάτια μου, σήμερα έχω και τα Γερμανικά. Πρέπει να δουλέψω σήμερα. Και έχω ένα σωρό πράγματα να έτοιμάσω. Έκθεση, άνάγνωσι, εξήγησι... Και το σπουδαίο είναι, ότι τώρα το πρωί δέν θα κάνω τίποτα γιατί θα πάω περίπατο. Έ! θα τάφήσω για το μεσημέρι. Το ίδιο κάνει. Δέν βαριέσαι έχω τόσες ώρες. Ού! Άλλά το μεσημέρι δέν άργησε να έρθει.

Ά! λέω μέσα μου, δέν μπορώ τώρα να δουλέψω τέτοια ώρα. Κάνει ζέστα. Στο κάτω-κάτω τής γραφής είμαι και κουρασμένος από τον περίπατο. Θα ξαπλώσω κομματάκι... Κι' άμα σκωθώ... Και πλαγιάζω. Μα στ' αλήθεια θα με κουρασμένος. Για να μην μπορώ να διαβάσω αυτό το όραίο ρομάντζο. Δέν με «τραβάει». Ρίχνω το βιβλίο καταγής και γυρίζω από τ' άλλο μέρος, γιατί το φως πού ερχότανε από το παράθυρο με πείραζε στα νεύρα

Άνοιγω τα μάτια μου. Τι βαριά πού είναι από τον ύπνο. Και το κεφάλι μου κι' αυτό βαρύ είναι. Σηκώνω το χέρι μου και ρίχνω μια βαρετή ματιά στο όρολόγι μου. Ά! μου φεύγει μια φωνή, πεντέμισυ ή ώρα. Μ' ένα πήδημα βρίσκομαι όρθος και τρέχω στο μπάνιο για να δροσίσω το κεφάλι μου και ν' άνοιξουν τα μάτια μου. Σε λίγα λεπτά κάθουμαι στο γραφείο μου. Πέρνω κοντά μου το τετράδιο, το λεξικό, το στυλό μου και... Περιμένω.

Έχω να γράψω τήν σύνθεση και περιμένω τήν «έπιφοίτηση του άγιου

φεγγαριού. Τ' άσήμα του ξεχύνονται παντού και χρυσώνουν τα γύρω. Ό νύχτα, γλυκιά νύχτα! Πόσες μαγειές κι' όμορφιές σκορπίζεις γύρω σου.

Θεότρελλη Σανθούλα

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΤΡΙΚ ΤΡΑΚ

— Ένα τρικ τρακ παρακαλώ.

— Ένα τρικ τρακ, έπαναλαμβάνει ρυθμικά ό χοντρος και... καταϊδρωμένος πάντα ταμίας, ένώ δίνει τήν καρτίτσα. Έκει στο βάθος είναι το τρικ-τρακοποιείον. Δίνεις—κι' αυτό μετά πολλά σπρωξίματα—τήν καρτίτσα και παίρνεις το περίφημο τρικ τρακ, δηλαδή το παγωτό με στη σοκολατένια άχιβάδα. Πάνεις μια γωνιά κι' αρχίζεις το μάσημα. Άλλά όπως είναι φυσικό, τα δόντια παγώνουν. Σταματάς λοιπόν για μια στιγμή σα να σε πάτησαν στο λαιμό, περιμένοντας τα άξιότιμα δόντια να ζεσταθούν, για να έπαναλάβης το ίδιο. Άλλά και πού να ξέρετε το περίφημο μυστικό. Πρέπει να το διαλέξης να μην είναι λυωμένο. Νάσαι σφιχτό. Στην αρχή, οι «άπειροι» τήν πάθαιναν. Πήγαιναν να δαγκάσουν απ' τή μια μεριά, ένά άσπρο φιδάκι στόλιζε το κοστούμι τους.

Οι μαμμάδες σώθηκαν.

—Μαμμά, πάρε μου ένα τρικ τρακ!

—Μα τί, πάντα θα σου παίρνω, καλή δουλειά κι' αυτή.

—Μα είναι όραίο, πάρε μου, έπιμένει το παιδάκι, ένώ στα ματάκια του άνεβαίνουν δάκρυα.

—Ά! όχι, αυτό δέν θα σου γίνη. Μα το παιδάκι δέν έννοει φαίνε-

πνεύματος» Τι θέμα να διαλέξω; Τι να γράψω; και ή ώρα περνάει. Πώ! πώ! τι γρήγορα πού γυρνούν οι δείκτες.

—Μα τί κάθουμαι τόσην ώρα και σκέπτομαι και χάνω τον καιρό μου; μπορώ μια χαρά να γράψω τήν «ήμέρα τής τεμπελιάς»... Και να την!!!

Ταξιδιώτης

τα να υποχωρήση γιατί τραβιέται κλαίγοντα; και χτυπώντας πεισματάρικα τα ποδαράκια του. Έτσι φτάνουν προς το διασκεδαστικό ταμιά, προς πλήρη οίκανοποίηση του μικρού.

—Πρόσεξε Τάχη τα ναυτικά σου φωνάζει ή μαμμά. Μα καθώς πάει αυτός να δαγκώση, πλάτς! λίγο παγωτό στόλιζει το φόρεμα τής κυρίας!! Σε λίγο, συμπληρώνονται τ' άσπρα συρίτια στα ναυτικά του Λάκη.

Μια τραβιξιά ή κυρία, κι' ό Λάκης βρίσκεται έξω, ένώ ή μαμμά του κατασυνγισμένη προφανώς για τα έξοδα του καθαριστηρίου όρκίζεται τελείαν άποχήν απ' το καταραμένο αυτό παγωτό.

Κάποιος όμως κύριος, σοβαρός, με κεφάλι λάμπα 100 περίπου κηρίων και όλίγας λευκάς τρίχας, δειλώς φουμένας, καθισύχαζε τους δύστυχους γονείς λέγοντας:

—Δέν βαριέστε καλέ ό ρωμηός έτσι είναι. Έρθε ένα καινούργιο παγωτό, και σκοτώνονται πύς να πρωτοπάη. Μα manía είναι αυτή και θα περάση όπως όλες. Έγώ, απ' τα νειάτα μου, δέν πιστεύω νάχη διαρκέση κανένα παγωτό. Ο κύριος, λέγοντας τήν τελευταία φράση, ύπονοούσε φυσικά είδος παγωτού.

Μα ένας πνευματώδης και τρικ-τρακομανής βρήκε τήν στιγμή να καλαμπουρίση εις βάρους του σοβαρού κυρίου, του όποιου ή φαλάκρα είχε ιδρώσει απ' τήν φιλοσοφία.

—Μα τί θέλετε να κρατήση ένα παγωτό εξήντα χρόνια, άφου δέν προφθάνεις καλά καλά να το φάς και λυώνεις.

Και ό σεβαστός κύριος, άντι άλλης άπαντήσεως έρριξε άγριότατον, και παγωμένον βλέμμα, το όποιον εις τήν μνήμη του καλαμπουριστού θα διαρκέση επί αιώνας.

Πειραιωτάκι

ΑΝΕΚΔΟΤΟ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Κάποιος όπλισμένος μ' ένα όρπαλο περνά τρέχοντας μπρός απ' τον Σωκράτη. Κυνηγά κάποιον άλλο που τ'όβαλε στα πόδια.

— Σταματήστε τον, σταματήστε τον!

Ο δάσκαλος του Πλάτωνος δεν κουνιέται.

— Κουφός είσαι... δεν μπορείς να φράξεις το δρόμο σ' αυτόν τον δολοφόνο;

— Ένας δολοφόνος; τι θές να πής μ' αυτό;

— Παράξενη ερώτηση! Ένας δολοφόνος είναι ένας άνθρωπος που σκοτώνει.

— Α! Ένας χασάπης!

— Γέρο ξεμωραμένε! θέλω να πω, ένας άνθρωπος που σκοτώνει έναν άλλον άνθρωπο.

— Α! μάλιστα! Ένας στρατιώτης!

— Αμαθέςτατε! Ένας άνθρωπος που σκοτώνει έναν άλλον άνθρωπο σε καιρό ειρήνης.

— Α! είν' ένας δήμιος.

— Βλακέντιε! Ένας άνθρωπος που σκοτώνει κάποιον άλλον στο σπίτι του.

— Επιτέλους κατάλαβα, είν' ό γιατρός.

Ο άνθρωπος με το όρπαλο χάνει την υπομονή του και φεύγει γελώντας με τη.... βλακεία του Σωκράτη!

ΔΗΛΩΣΙΣ

Μη ξεχνάτε ότι το πρώτιστον καθήκον του καλού ονδρομητού είναι ή έγκαιρος ανανέωσις της ονδρομής του.

Οί φίλοι μας των Αθηνών μπορούν να ανανεώσουν στην αντιπροσωπεία μας: Παναγοπούλου, Παπατσώρη &, Αθήναι και οί φίλοι μας του Πειραιώς στη αντιπροσωπεία μας Ματίκα Κουνουρέρη, Καραϊσκού 96 Πειραιά.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Αγαπητοί μου φίλοι

Η συνεργατιά μας Χ (Γρίφος), άν και την παρακάλεσαμε πολύ να μās βοηθήσει στέλνοντάς μας την συνέχεια του μυθιστορήματος «Δις Περίττη», μās απήντησε πώς δεν θέλει να μās υποστηρίξει. Εδύτυχως, παρ' όλη της την αντίδραση και τις δυσκολίες που συναντήσαμε, βρήκαμε το Γαλλικό κείμενο κι' έσσι ή συνεργατιά μας... Ψ θα συνεχίσει την μετάφραση.

Στό φυλλάδιο αυτό, όλόχαροι, δημοσιεύουμε την συνέχεια. Και για να συμπληρώσουμε την προηγούμενη παράληψη, δημοσιεύουμε διπλάσιο μέρος από το συνηθισμένο.

Φαντάζομαι πόσο θα σάς ενθουσίασε το ωραιότατο ποίημα της πρώτης σελίδος «Η εκλεκτή συνεργατιά, μὰ και ευγενική μου φίλη, δεσποινίς Ρίτα Μπούμη μās τό'στειλε συνοδεύοντάς το μ' ένα ωραιότατο γράμμα. «Έλαβα τό «Μακεδονόπουλο» και τό γράμμα σας. Ασφαλώς εξέλισεται πολύ καλά. Έχει τώρα μιά σο'αρώτερη εμφάνιση. Σας εύχομαι πάντα ύγεια, χαρά, και πρόοδο» Σας άντέγραψα τις λίγες γραμμές για να δήτε πώς με τέτοιους θερμοūs ύπο τηρικτάς τό Μακεδονόπουλο, έχει κάθε λόγο ν'άψ φά τὰ ταπεινά εμπόδια που του παρουσιάζοντε και εξακολουθεί τον ωραίο του σκοπό.

«Ουράνιο—Τόξο» ή Θέτις πήρε τόγράμμα σ υ, και σχετικά με την άποστολή του «Μακεδονόπουλου» και την πολύτιμη συνεργασία, σε όσα σου έγραψε ό Ταρζάν, έχω να προσθέσω ότι, τώρα που αναλάβαμε έμεις την έκδοση του περιοδικού μας, και ή άποστολή του θα είναι τακτικώτατη και ή εύγνωμοσύνη μας για τη συνεργασία σου μεγάλη. Δυστυχώς τό τελευταίο χρονογράφημα του «Ψυχολόγου», που έστειλες για τό «Μακεδονόπουλο», δημοσιεύεται... σ' άλλο περιοδικό!! Πώς; θλιβερά ή υπόθεσις. Την συνδρομή και τό γράμμα σου Νόρμα την πήραμε και σ' εύχαριστούμε. Ο φίλος απ' τὰ χανιά τι γίνεσαι;

Ταξιδιώτη έχεις δικαιοτό τελευταίο φύλλο και τὰ προηγούμενα βγήκανε λίγο άργότερα απ' ότι έπροπε' από σήμερα όμως και στο εξής θα είμαστε τακτικώτεροι. Τώρα πήραμε και νέο διεκπεραιωτή... καλλιγράφο.

Πώς περνάς Κρίτων ψηλά στον έξρο—

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

Ο Νικ. Γεωργίτσας (Ξεπεσμένος Λόρδος) και ό Τάκης Πολυχρονάκης (Δουξ του Ράιχσταχ) δεν έχουν πια καμιά σχέση με την Χαρούμενη Συντροφία και τό «Μακεδονόπουλο», γιατί την 26)6)34 υπέβαλαν την παραίτησή τους, που έγινε δεκτή από τη Γενική Συνέλευση της 30-6-34. Την δημοσιεύουμε παρακάτω:

«Πρός την Χ. Σ. Ένταύθα.

Σας παρακαλούμε όπως γίνουν δεκταί αι παρατήσεις μας από μέλη της Χ.Σ.

Μεθ' ύπολήψεως

Δουξ του Ράιχσταχ

Ξεπεσμένος Λό.δός»

Την 7)6)34 έγινε έκδρομή των μελών του Σύλλογου μας στο κοντινό προάστειο της Θεσσαλονίκης «Περαία» με τό βαποράκι «Παναγία». Έκεί μείναμε όλο τό πρωϊ και περάσαμε εύχάριστα.

Τό βράδυ της Ύδιας μέρας ώργανώθηκε από τον Σύλλογο στην ταράτσα του μεγάρου Σκαπέδα υπαίθριος χορευτική γιορτή. Τέτοιας υπαίθριες γιορτές θα επαναληφθούν.

Τό Διοικητικόν Συμβούλιον

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

(Τό ψευδώνυμο είναι απαραίτητο για κείνους που κέρνουν μέρος στη κίνηση. Δικαίωμα έγκρίσεως-ανανεώσεως δραγματίζεις).

Τρίο Κορτεζίνο, Ροδαυγή, Μυρέλλα, Νόρμα, Άχνιός Ρενέ, Ταρζάν, Λόρια, Πασχαλιά, Θέτις, Βάγκνερ, Κυρία Λίτσα, Μουστάρδα, Δεσποινίς Καραμέλλα, Μίχος, Δις Περίττη, Πειραιωτάκι, Βερόνικα, Κρίνο της Λαγκαδιάς, Μαρία Δυπλεσίς, Άσειδεύς, Ροδάνθη.

Έξακολουθούμε να δεχόμαστε συνεργασία διά την σελίδα συνεργασίας συνηγών. Ύπενθυμίζομεν μόνον ότι τὰ χερόγραφα πρέπει να είναι γραμμένα μόνον από ένα μέρος του χαρτιού και καθαρογραμμένα.

Όλυμπο; Σε συστήσανε στην... Ήρα; Για τό ταξίδι της Μαγαδοσκάρης (!) τι σκέπτεσαι;

Πειραιωτάκι, ή έντονη διαμαρτυρία σου για αυτά που άδικο κυκλοφορούν εις βάρος μας, μās συγκινεί βαθειά. Άς μη σ' άνησυχούνε όμως τὰ εμπόδια, αυτού του είδους, όταν έχουμε φίλους σαν και σενα. Είναι άσ-τεία.

Αγράμπελη, δεν περιμένεις ποτέ να διαβάσης αυτά που διάβασες! Μὰ και ποιός τό περιμένει; Άς είναι όμως, χρειάζεται να μās τυχαίνουν και τέτοια για ν' άποκούμε πείρα!

Τι όμορφα που σκέπτεσαι Ρενέ. Τόγραμμα σου μās ενθουσίασε. Νάξερεις πόσο κουράγιο μās δίνει ή άγάπη σου.

Βλέπω απ' τό γράμμα σου, Βάνδα, πόσο μās αγαπάς και πόσο λογικά σκέπτεσαι. Νάσαι βεβαία πώς φανήκαμε άλτρουίσταί όσο δεν μπορούσε να γίνη περισσότερο.

Τὰ ίδια πρέπει να πω και σε σενα Ολιμμένη Γοητεία. Τὰ αίτια θα σε λυπήσουν μὰ θα σου τὰ γράψουμε ιδιαίτέρως για να δής ποιός έχει δικαιο.

Αγαπητή Λαφνούλα, ή λόγος! Τό «Μακεδονόπουλο» είναι πάντα φίλος. Ντροπή το' θάναί αν σ' άκουγε.

Διάβασα Πασχαλιά τό ώραίο σου γράμμα. Ο ευγενικός σου τρόπος μās σκλαβώνει.

Έλλη Ζαρκαδούλα φαίνεται πώς ή συνδρομή σου στάλθηκε στην παλιά διεύθυνση, για αυτό και δεν είδες τόνομά σου. Πάντως θεωρούμε ύποχρέωσή μας να σου στέλνουμε τό περιοδικό, γιατί όδηγός μας είναι πάντα ή ήθικη. Μην άνησυχείς λοιπόν.

Και μιά συμβουλή πριν κλείσουμε τον... φάκελο. Στο σημεινόν φυλλάδιο ή Χαρούμενη Συντροφία δημοσιεύει τις έκδρομές και τὰ γλέντια που έκανε τον τελευταίο μήνα. Βιασθήτε να την μιμηθήτε όσο είναι καιρός. Ο Οκτώβριος δεν θα μās ξεχάσει! Προσέξτε όμως. Είπα να την μιμηθήτε μόνο στα γλέντια, όχι σ' όλα...

Ο μικρός διαγωνισμός Γεωγραφίας, παρατείνεται μέχρι τέλος Αυγούστου.

Με άγάπη

Ο Φίλος σας

Υ. Γ. Γρίφες «κάλιο άργά παρά ποτέ»-Θερμά συχαρητήρια για τό δεύτερο γράμμα σου Δέχσαι την άναδημοσίευση της Δος Περίττης. Δυστυχώς και ή άλληλογραφία στάλθηκε στο τυπογραφείο για μέρος που πήραμε τόπρωτό, κι' έτσι όσο κι αν θέλαμε δεν μπορούσαμε να την διορθώσουμε, και τη Δίδα Περίττη την είχαμε στοιχειοθετήσει με την μετάφραση της Ψ.

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έξεδόθη από τον έν Φλωρίνη κ. Π. Κ. Ίωαννίδη τό βιβλίο «Προελαύνοντας προς τον Γάγγη» με πολύτελευταίο εξώφυλλο και θαυμασίας εικόνας καλλιτεχνικώτατα τυπωμένας επί χαρτου Ιλλουστρέ.

Είναι ένα βιβλίο που πρέπει να στολίξη κάθε Έλληνη βιβλιοθήκη.

Τιμάται Δραχ. 30

Με τό φύλλο έληξε ή Συνδρομή σας. Παρακαλούμε να την ανανεώσετε. Έτσι μās βοηθάτε στην προσπάθειά μας.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γ-20

Καρδιοκλέφτης—Κίτρινη Πεταλούδα
Έξοχο το ρεσιτάλ της Κυριακής· επιθυμώ να
ἀπολαύσω κι' ἐγώ ένα.

Ολιμμένη Γοητεία

Γ-21

Θαυμασία **Τάσο** ἡ ἐπιτυχία σου με τὴν ἀνα-
κάλυψη τῆς Δεσποινίδος Περιττῆς. Φαντάσου
τὴ φούρα τοῦ Νίκου κι' ἔλα νὰ γελάσουμε
μαζί.

Ταρζάν

Γ-22

Φεύγοντας γιὰ τὸ χωριὸ χαιρετοῦμε ὅλα
τὰ Μακεδονόπουλα-ες. **Βάγκερ-Κυρία Λίζα**

Γ-23

Βάγκερ—Κυρία Λίζα πῶς τ' ἀβήκατε
αὐτοῦ πέρα. Τὶ κάνει τὸ Μωρό, ὁ κυρ Κώ-
στας καὶ ἡ κυρὰ Μαρία. Ὁ Γάλλος;

Μουστάρα

Γ-24

Παρήγορε Ἄγγελε. Πῶς περνᾷς στὸν τό-
πο τοῦ παραθερισμοῦ; Μάγισσα—Πόπη—Ἐ-
λένη. Περιμένω νέα σας.

Ολιμμένη Γοητεία

Γ-25

Μάγισσα. Ἡ... χεῖρα μου, καλή μου, ἔχει
πόνους κατ' αὐτάς.

Θέτις

Γ-26

Δόρεντς, πῶς σοῦ φάνηκε ἡ... Γ-22
Μίχος

Γ-27

Θέτις, ποίου μεγέθους εἶναι ὁ ἀστήρ
σου τὸν Αὐγουστο; **Μίχος**

Γ-28

Γοῖφε, ἔπαθα πὰ νὰ εἶμαι μόνο δικό
σου παιδί. **Δὶς Περιττῆ**

Γ-29

Ροῦντι μου, χουσό μου· ἡ ἀγγελία σου πῆ-
γε περίπατο, διότι, ἐπειδὴ... Σοῦ ἔγραψα μὴ πῆ-
κες; Δάγκασέ μου τὴν Ἄβα εἰς τὴν δεξιὰν
παρειάν.

Θέτις

Γ-30

Θέτις:
Ἄγαπες ταξιδιάρικες στὸ κῆμα τὸ θολό.
Κι' ἐβούλιαξε ἡ βαρκούλα κι' εἰέσαν στὸ
γιαλό.

Μίχος

Γ-31

Μπερμπαντῆκο, σὲ γνωρίζω, ἀν μπορῆς
βρῆς με. **Ἀχινοῦς**

Γ-32

Κοῖνο τῆς Λαγκαδιάς, γιατί δὲν θέλησες
ἐκεῖνη τὴ μέρα νὰ φάμε μαζί; **Βερόνικα**

Γ-33

Θεομότατα συγγαίρω ὅλους τοὺς ἀγαπη-
τοὺς μας φίλους ποὺ παρέμειναν πιστοὶ στὴν
Χαρούμενή μας. Ἐπίσης ὅπως ἰδιαίτερος
συγγαίρω τοὺς: **Κοῖνο τῆς Λαγκαδιάς, Κρίτω-
να, Μυρέλλα, Ριρῆ, Γερμανόπληκτο, Ναύα-
χον Μιαούλη**, οἵτινες ἐπέδειξαν ἐξαιρετικῶς
ιδίαν ἀτομικότητα, καὶ δὲν παρασύρθηκαν ἀ-
πὸ τὸν ἀντιούνηδεμον. **Βασίλης**

Γ-34

Ὁ **Σεπεσμένος Λόρδος** εἶπε κάποτε ὅτι
ἀπέκλεισε πρόσωπά τινα ἐκ τοῦ περιφήμου
συλλόγου... Ἐννοεῖται ὅτι τὰ πρόσωπα
αὐτὰ δὲν εἶχον οὐδεμίαν διαθεσιν γι' αὐτὸν
τὸν δωδεκαμελῆ Σύλλογον. Καλὰ θὰ ἔκανε
λοιπὸν ὁ κ. Λόρδος νὰ πῆγαινε εἰς τὸ Ληξι-
αρχεῖον Θεσσαλονίκης κι' ἐκεῖ θὰ εὗρισκε
πολλὰ ὀνόματα νὰ ἀποκλείσῃ.

Κοῖνο τῆς Λαγκαδιάς

Γ-35

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας μόλις ἔμαθε
τὸ **Σεχωριστὸ Κίνημα** τοῦ Καζανόβα καὶ Σία
θέλων νὰ τὸ ὑποστηρίξῃ, εἶπεν ὅτι, εἰάν δὲν
ἐνωθοῦν ἐντὸς ὀρισμένου χρονικοῦ διαστήμα-
τος, θὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἑλλά-
δος. Καὶ μ' ὅλα αὐτὰ ἡ **Χαρούμενη Συντρο-
φιά** ζεῖ καὶ βασιλεύει.

Κοῖνο τῆς Λαγκαδιάς

Γ-36

Κυρία Λίζα, Βάγκερ αὐτοῦ ποὺ παραθε-
ρίζετε ἔχω μιὰ βαπτισιμιά. Μεταύριο θάρ-
θω νὰ τὴν δῶ κι' ἔτσι θὰ σὰς δῶ καὶ σὰς.
Καλὸ κολοκαίρι. **de Serpos**

Γ-37

Ἐμαθα **Πάρι** πῶς ἀρχήσες νὰ παίρνης
ἀπὸ τὸν **ντε Σερπὸς** μαθήματα λατινικῆς.
Εὐχόμαι ταχεῖαν ἐκμάθησιν.

Μαρία Δυπλεσσίς

Γ-38

Ἀγαπητὲ Κοῖτων, περιμένο γράμμα σου
τόσο καιρό. Μυρέλλα, Θέτις, Ριρῆ, ἀνταλλά-
σομε τετραδιάκια. **Πειραιωτάκι**

Γ-39

Θέτις, τώρα ποὺ ἔχομε Πρόεδρον τὸν de
Serpos καὶ Ταμίαν τὸν **Ταρζάν** δὲν διατρέ-
χομεν κανένα κίνδυνον δικτατορίας.

Κοῖνο τῆς Λαγκαδιάς

Τύποις Ι. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗ

Πανταζίδου 10—Θεσ/νίκη

Ἐτὸ Ζαχαροπλαστεῖον "ΔΙΕΘΝΕΣ,"

BENIZELOU & ΒΑΣ. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 19

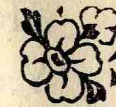
ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ 17

Τηλ. 23 - 44

Τηλ. 23 - 46

θὰ βρῆτε τὰ καλύτερα γλυκά, πάστες, σοκολατάκια,
βουτήματα, πετι-φούρ, κατασκευαζόμενα ἀπὸ τὰ ἀγνότερα
ὕλικά.

Salon des Fleurs

Ἰδιόκτητα ἀνθοκήπια ἐκτάσεως

40.000 πηχέων

STATHAKIS

παρὰ τὴν ὁδὸν Λαγκαδᾶ

ΔΙΑΡΚΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ: Δάλλιες ὀλλανδ κές, ἀφάνταστοι
εἰς χρωματισμοὺς καὶ μεγέθη. Ὑάκινθοι, Γαρύφαλλα καὶ ὅλα
τὰ ἀνθὰ τῆς ἐποχῆς.

ΑΓ. ΣΟΦΙΑΣ 17

ΑΡ. ΤΗΛ. 37-98

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Γ. ΛΥΚΙΔΟΥ

ΤΣΙΜΙΣΚΗ 26

ΤΗΛ. 39 - 55

Καλλιτεχνικὸν ἐργαστήριον ἐμπιστοσύνης. Ὅλα τὰ εἶδη συγχρόνων
φωτογραφιῶν. Καλλιτεχνικαὶ μεγεθύνσεις συνήθεις καὶ ἔγχρωμοι.
Εἰδικότης λήψεως ἐξωτερικῶν φωτογραφικῶν ἐργασιῶν. Ἐξησφαλισμένη ἐπιτυχία παι-
δικῶν φωτογραφιῶν. Φωτογραφία καὶ οἶκον. Ἐπιμελῆς καὶ ταχεῖα ἐκτέλεσις πάσης
ἐρασιτεχνικῆς ἐργασίας. Εἰδικὴ ἔλθοσις καὶ πλουσία συλλογὴ Ἑλληνικῶν δελταρίων.

Ἑλληνόπουλα - Μακεδονόπουλα

Ἀγοράζετε μόνον Ἑλληνικὰ Προϊόντα

Πάντοτε φθινόλερα

ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑΪΚΗ & ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΑΓΟΡΑ

ΕΡΜΟΥ 18

Καμπαρτίνες, Παλιὰ,
Ἀδιάβροχα, Ὑποδήμα-
τα ἀνδρικόα καὶ παιδικά.

Κασμήρια Ἀγγλικά καὶ
τὰ ἀφθαστα τῶν Ἑλλη-
νικῶν "BRITANIA,"

Πλεκτὰ, Μάλλινα,
Μπλουζες, Ζακέτες,
Πουλόβερ, Φανέλλες,
Ὑποκάμισα, Γραβάτες

Δῶρα χρήσιμα
Παιγνίδια ὠραία

Καὶ

Μαγειὰ Μήιαλα "ΦΛΟΣ,"

ΠΛΟΥΤΟΣ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ
ΤΙΜΑΙ ΩΡΙΣΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ